

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: مناف فلکی فر

۱۴ سپتمبر ۲۰۱۶

دولت عربستان هزاران کارگر خارجی را گرسنه رها کرده است!

بیش از ۹ ماه است که شرکت های عربستانی و به خصوص شرکت های ساختمانی این کشور دسته دسته کارگران خود را - که عمدتاً از هندوستان، پاکستان و فیلیپین و... برای کار به این کشور آمده اند - بدون پرداخت دستمزدهای شان اخراج می کنند. این روند هر روز ابعاد بیشتری به خود گرفته و باعث شده تا هزاران کارگر خارجی حتی قادر به تأمین زندگی روزمره خود نباشند و با فقر و گرسنگی در کف خیابان رها شوند. این کارگران که از سوی بورژوازی بی شرم عربستان و دولت سرکوب گر حامی اش بدون پذیرش هرگونه مسؤولیتی نسبت به سرنوشت آن ها در خیابان ها رها شده اند، حتی امکان بازگشت به کشورهای خودشان را هم ندارند. این ظلم آشکار در حق هزاران کارگر محروم و زحمتکش خارجی در حالی ست که سرمایه داران داخلی و خارجی در عربستان ، بسیاری پروژه های اقتصادی خود به ویژه در بخش راه و ساختمان را از طریق استثمار شدید نیروی کار کارگران پیش برده و به سودهای هنگفتی دست یافته اند.

کارگران اخراج شده تاکنون به شکل های مختلف علیه وضعی که برای شان ایجاد شده به مبارزه برخاسته اند. اما آن ها به جای رسیدن به مطالبات شان ، همواره با سرنیزه نیروی سرکوب این کشور مواجه شده اند. برای نمونه به گزارش "فدراسیون جهانی اتحادیه های کارگری" کارگران اخراجی شرکت ساختمانی "اوجر" در روزهای ۳۰ و ۳۱ جولای در برابر دفتر مرکزی این شرکت در جده تظاهرات بزرگی بر پا کردند. این تظاهرات آن چنان وسیع بود که همه خیابان ها و راه های منتهی به محل این شرکت کاملاً بند آمد. اما کارگران به جای پاسخگویی شرکت مزبور، با نیروی پولیس مواجه شدند که وحشیانه به کارگران رزمنده حمله کرد و آن ها را مورد ضرب و شتم قرار داد.

شرکت های ساختمانی که بیشترین تعداد کارگران تاکنون از سوی آن ها اخراج شده اند، مدعی اند که در پی سقوط بهای نفت اوضاع اقتصادی عربستان به هم ریخته و دولت هزینه های عمومی را کاهش داده است و به همین دلیل هم شرکت های ساختمانی که عموماً بر قراردادهای دولتی متکی هستند دچار بحران شده اند. البته این واقعیتی است که کاهش شدید قیمت نفت ، اقتصاد وابسته به نفت عربستان را دچار بحران نموده است. اما پرسیدنی است که اولاً چرا باید توان بحران در نظام سرمایه داری جهانی که منجر به کاهش قیمت نفت گشته است را کارگران بپردازند؟! به چه دلیل شرکت های مزبور دستمزد "کار انجام شده" کارگران شان را نمی پردازند؟ در واقع صاحبان شرکت های مزبور با

عدم پرداخت دسترنج کارگران و رها کردن آن‌ها گرسنه و بی‌خانمان در خیابان‌های شهر، بار بحران موجود در سیستم سرمایه‌داری را روی دوش کارگران سرشکن می‌کند. ثانیاً آن‌جا که تبلیغات بورژوازی می‌کوشد با توسل به کاهش بهای نفت عمل کرد چپاول‌گرانه بورژوازی علیه کارگران در شرایط بحران را توجیه نماید، بر این واقعیت پرده می‌کشد که به قول مارکس و انگلس دو اندیشمند کبیر طبقه کارگر "مناسبات مالکیتی که شرط هستی بورژوازی و سلطه اوست" به این دلیل امروز در بحرانی شدید و لاعلاج گرفتار آمده است که این مناسبات جلو رشد نیروهای مولده را گرفته و با ممانعت از رشد و تکامل آن‌ها، کل جامعه را با فساد و بیماری‌های گوناگون مواجه ساخته است.

بحران در سیستم سرمایه‌داری که ذاتی آن است امروز با رسیدن این سیستم به آخرین مرحله خود یعنی امپریالیسم، به امری دائمی در این سیستم جهانی تبدیل گشته است. در شرایط بحران نیز به همان گونه که مارکس و انگلس توضیح داده اند، بورژوازی با نابودی "توده‌های تمام و کمالی از نیروهای مولده" و سرشکن کردن بار بحران‌های خود بر دوش کارگران به مقابله با بحران برمی‌خیزد. این همان واقعیتی است که ما امروز نه فقط در عربستان، بلکه در ایران و به واقع در سراسر جهان به درجات مختلف با آن مواجه هستیم و اثرات خانمان‌سوز و دهشتناک آن در رابطه با زندگی مصیبت بار کارگران از یک طرف و تبعات جانبی آن در کل جامعه را از طرف دیگر مشاهده می‌کنیم.

در نمونه عربستان، اخراج هزاران کارگر خارجی یکی از جلوه‌های کاملاً آشکار گرفتاری سیستم جهانی امپریالیستی در بحرانی عمیق می‌باشد. در آن‌جا حداقل ده هزار کارگر هندی در شرایطی که قادر به سیر کردن شکم خود نیستند و در گرسنگی به سر می‌برند، سرگردان به حال خود رها شده‌اند، تا جائی که حتی برای دریافت یک بشقاب غذا در گرمای طاقت‌فرسا صف می‌بندند.

رسوایی ناشی از وضعیت بحرانی کارگران خارجی در عربستان سعودی به جائی رسیده است که به گزارش روزنامه "مترو" دولت هند در پی بی‌توجهی عربستان به وضعیت این کارگران، برای هزاران کارگر هندی شاغل در عربستان که از کارهای خود اخراج شده‌اند، تنها در طول سه هفته ده‌ها تن کمک غذایی ارسال کرده است. بر اساس برخی گزارشات، کنسولگری هند در جده به توزیع ۱۶ هزار کیلوگرم غذا در مقابل کنسولگری خود در این شهر اقدام نموده است. دولت پاکستان هم با توجه به مشکلات شهروندان پاکستانی در عربستان، از سفارت این کشور در ریاض خواسته است که جهت حل مسائل این شهروندان اقدام نماید. تصاویری از صف طولانی کارگران گرسنه در مقابل کنسولگری هند که توسط خبرنگاری‌های مختلف منتشر شده، قلب هر بیننده با اندک وجدان انسانی را به درد می‌آورد. این‌ها انسان‌های شریفی هستند که از دسترنج خود ارتزاق می‌کنند و در عین حال انگل‌های جامعه یعنی سرمایه‌داران و جیره‌خواران شان را هم غذا می‌دهند - آن‌هم به وفور و بیش از حد نیازشان. با این حال درست به خاطر سیستم ظالمانه سرمایه‌داری و دنیای وارونه‌اش خود محتاج یک بشقاب غذا شده‌اند.

اقدام دولت‌های مرتجع هند و پاکستان که خود پد طولانی در حمایت از سرمایه‌داران خارجی و داخلی شان جهت استثمار بی‌حد و حصر کارگران این جوامع دارند، گواهی بر این امر است که شرایط دهشتناکی که بورژوازی عربستان برای کارگران خارجی شکل داده، به مرز انفجار رسیده است. وضع به گونه‌ای است که در فیلیپین هم یک مسئول "جمعیت میگرانته" که متعلق به کارگران مهاجر است به خبرنگاری‌ها گفته است که برخی فیلیپینی‌ها در عربستان ناگزیر به گدائی شده‌اند تا بتوانند در شرایط بیکاری و بی‌حقوقی زنده بمانند.

وضعیت اسفباری که کارگران مهاجر در عربستان دچار آن شده‌اند نتیجه طبیعی برخورد بورژوازی عربستان با این کارگران می‌باشد. البته برخورد طبقه انگل سرمایه‌دار با کارگران، خود ویژگی این طبقه صرفاً در عربستان نیست. چرا که اگر به شیوه برخورد بورژوازی با کارگران در سراسر جهان نگاه کنیم، نظایر همین برخورد ستمگرانه و

وحشیانه را شاهد خواهیم بود که البته در هر کشوری بسته به شرایط آن کشور و توازن قوای طبقاتی به شکل های مختلف در مقابل چشم کارگران رخ می دهد.

در ایران نیز با توجه به شرایط مرگباری که بورژوازی حاکم به کمک رژیم حامی اش جمهوری اسلامی برای کارگران ما شکل داده می توان درک کرد که آن چه در عربستان می گذرد برای کارگر ایرانی کاملاً محسوس و عینی ست. چرا که کارگر ایرانی سال هاست که آن چه را در عربستان به سر کارگر خارجی می آورند، با پوست و گوشت خود و در کشور خودش تجربه کرده است. اما بدون شک آگاهی کارگر ایرانی از وضع هم طبقه ئی هایش در عربستان بار دیگر برای او روشن می سازد که تا مناسبات ظالمانه سرمایه داری برقرار است و تا مالکیت خصوصی پایه نظام اقتصادی کنونی است، سرمایه دار تنها در فکر دستیابی به سود بیشتر می باشد که جز از طریق استثمار هر چه بیشتر کارگر به دست نمی آید.

به همین دلیل هم هست که برای کارگر در چهارچوب نظام سرمایه داری فرقی نمی کند که صاحبکارش ایرانی باشد یا عربستانی، پاکستانی باشد یا فیلیپینی ، چون در هر صورت او باید نیروی کارش را بفروشد تا به زحمت قادر شود امکان بازتولید زندگی اش را کسب کند. در این نظام برای سرمایه دار ، آن چه که اساسی است سود است که آن هم حاصل نمی شود مگر با بهره کشی از نیروی کار کارگر. بی دلیل نیست که مارکس و انگلس این اندیشمندان بزرگ طبقه کارگر با تحلیل همه جانبه شیوه تولید سرمایه داری در مانیفست اعلام کردند که در این شیوه تولید: "کارگر تنها برای آن زنده است که بر سرمایه بیفزاید و تا زمانی زنده است که مصالحه طبقه حاکمه مقتضی شمرد". (تمامی نقل های قول از "مانیفست حزب کمونیست" می باشد).

اما برای هر کارگر آگاهی که هر روز با پوست و گوشت خود مظلوم این شیوه تولید را لمس کرده و زیر چرخ دنده های این نظام جان می کند ، روشن است که این شرایط دهشتناک را باید زیر و رو نمود. به همین دلیل هم اگر کارگران خواهان زندگی آزاد و مرفه هستند ، چاره ای ندارند جز این که علیه این نظام به پا خیزند و دست در دست هم و با توسل به قهر انقلابی ، آن را به زباله دان تاریخ بیندازند تا قادر شوند جامعه ای بنیان گذارند که بر پرچمش نوشته شده باشد: "از هر کس برحسب توانائی اش و به هر کس برحسب نیازش". (نقد برنامه گوتا)

به نقل از : ماهنامه کارگری ، ارگان کارگری چریکهای فدائی خلق ایران
شماره ۳۱ ، مرداد ماه [اسد] ۱۳۹۵